

περὶ τῆς Ἑπτανήσου, μάλιστα δὲ περὶ τῆς Κερκύρας καὶ
 ἰδιαίτατα περὶ τῆς Ζακύνθου. Ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον
 ἐν Ζακύνθῳ τὸ προσωπεῖον εἶνε εἴπερ που ἀλλαχοῦ τῆς
 Ἑλλάδος εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας κατὰ τὸν χρόνον
 τῶν Ἀπόκρεω. Πολὺ δὲ μεῖζων ἦτο ἐν τῇ νήσῳ ἢ χρήσις
 αὐτοῦ ἐν τῷ παρελθόντι. Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ ξένος ἐκεῖ-
 νος περιηγητής, οὗ τῶρα λησμονῶ τὸ ὄνομα, ὅστις, ἐπι-
 σκεφθεὶς τὸν παρελθόντα, νομίζω, αἰῶνα τὴν Ζάκυνθον ἐν
 ἡμέραις Ἀπόκρεω καὶ ἰδὼν τὰς κυρίας προσωπειοφόρους
 μεταβαινούσας τὴν ἑσπέραν εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα,
 ἔγραψεν ἀπατῶμενος, ὅτι αἱ Ζακύνθιαι φέρουσιν ἐν ταῖς
 ὁδοῖς διὰ παντὸς τοῦ χρόνου προσωπεῖον. Ἐνόμισε, φαί-
 νεται, ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῇ Βενετίᾳ τοῦ παρελθόντος, περὶ
 τῆς θὰ ἠδύνατο νὰ λεχθῆ τὸ τοιοῦτον ἄνευ σχεδὸν μεγάλης
 ὑπερβολῆς.

ΣΠΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ

Παράκλησις Χριστογεννιάτικη

Χριστούλη μου, ἄχ ! κάνε μου μιὰ χάρι
 καὶ στείλε μας τῆς Βηθλεὲμ τ' ἀστέρι
 νὰ λάμπη σὰν ὀλόφωτο ἀγιοκέρι
 τὴν νύχτα ἐδῶ ποῦ σβύνει τὸ φανάρι,
 καὶ ποῦ σκοτάδι σπείρει τὴ φοβέρα,
 διότι φεῦ ! κανέν ἀερίοφως
 δὲν καίει ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καὶ πέρα,
 καὶ διαρκῶς τὴν νύχτα ὑποκώφως
 ἀκούεται ὁ κρότος τῶν σωμάτων
 ποῦ πίπτουν ἐντὸς λάκκων καὶ τελμάτων.

Ἦ ! κάνε μας Χριστέ, αὐτὸ τὸ ἔλεος
 καὶ φῶτι σέ μας σὺ ὁ πολυέλαιος !...

Οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ἀποκέντρων συνοικιῶν